

jeg saa meget mere gøre, som det, jeg havde tænkt mig at ville omtale, allerede er omtalt af flere andre Talere, og det vilde ikke være til nogen Fordel, om jeg gav en længere Udvikling deraf. Jeg skal kun understrege det, der er sagt af ærede Talere om Undtagelsesbestemmelsen, der findes i § 1, fjerde Stykke: at de Tiendeydere, som eje deres egne Tiender, skulle stilles anderledes over for Tiendeaflysningen end de, der eje andres Tiende. Det mener jeg er uretfærdigt, hvad der ogsaa er betonet fra forskellig Side den Gang, dette Lovforslag i Fjor blev forelagt i Landstinget. Da jeg læste denne Bestemmelse, blev jeg meget ked af den, jeg tænkte, den blev nok forandret, vi havde jo ikke set den i tidligere Forslag. Jeg fulgte Forhandlingerne i det andet Ting temmelig omhyggeligt, og jeg fandt ikke noget til Begrundelse for, at den Bestemmelse skulde blive staaende. Den vilde kunne bruges, syntes jeg, naar jeg kom ud til mine Vælgere, til Angreb paa mig. De have ogsaa nogen Grund til det, thi som oplyst af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 4de Valgkreds (P. T. Nielsen) ere vi i Ringkøbing Amt temmelig fremmelige med Køb af vore Tiender, idet vi for Kongetiendens Vedkommende have købt de $\frac{2}{3}$ og for Kirketiendens Vedkommende de $\frac{3}{4}$, hvorimod der, som det af samme Medlem blev oplyst, er enkelte Egne i Landet, hvor man kun har afløst mellem 1 og 2 pCt. Men da det kan ventes, at Tiendeloven vil blive drøftet i et Udvalg, og da den højtærede Minister har udtalt i Dag, saa vidt jeg forstod ham, at han ikke var utilbøjelig til at gaa med til en Ændring paa dette Omraade, skal jeg ikke forlænge Debatten, men kun anbefale, at Ændringen sker.

Vi havde jo ogsaa i Loven om Ejendomsskyld en Bestemmelse, som var meget uheldig for Vestjylland, nemlig at Besætning og Inventar skulde medtages i Beregningen ved Ejendommens Værdiansættelse. Da vi havde Loven til Behandling i Fjor i Folketinget, blev det betonet ogsaa fra min Side, at det vilde komme til at virke noget uretfærdigt for os i Vestjylland. Det lykkedes ganske vist ikke at faa dette forandret i Folketinget, men det lykkedes — jeg kan godt sige til min For-

undring — i Landstinget. Naar Landstinget kan lave den Slags Ændringer, haaber jeg, at Folketinget her paa Tiendeloven ogsaa kan gøre det. Skønt det med Besætning og Inventarium kunde siges at være uretfærdigt, kan det ikke i den Grad siges at være uretfærdigt som Undtagelsesbestemmelsen, der er kommen ind i dette Lovforslag. Jeg skal, som sagt, kun anbefale, at dette maatte blive ændret paa en saadan Maade, at vi jydsk Rigsdagsmænd kunde forsvare det for vore Vælgere. Skulde det ikke lykkes, nu ja, saa maa vi jo finde os i det, man kan gaa ud af et Slag selv, som overvunden med Ære, men har man intet gjort for at vinde, kan man ikke gaa ud fra et tabt Slag med Ære, og derfor haaber jeg, at de ærede Medlemmer, som maatte faa Sæde i det eventuelle Udvalg, ville gøre deres til at faa en Ændring paa det Omraade, som vi kunne være tjent med.

Alfred Christensen: Jeg hørte med stor Tilfredsstillelse i Formiddags den ærede Landbrugsministers Foredrag, som for en stor Del var rettet mod mig, Foredraget bar Vidne om, at den ærede Landbrugsminister betragter mig med Venlighed, og da jeg nærer den samme Følelse over for Ministeren, kunde jeg kun være tilfreds dermed. Foruden Venligheden har han imidlertid ogsaa en Del Bedrøvelse og Forbavselse over, at jeg kunde falde saa dybt som i dette Tilfælde. Han gravede endog mine Afstemninger op, og min gamle afdøde Fader blev ført i Markens imod mig. Det gjorde dog ikke noget større Indtryk paa mig. Thi ligesom jeg med Stolthed kan se tilbage paa min Faders Gerning og ikke mig bevidst har noget at bebrejde ham i hans lange politiske Liv, saaledes tror jeg ogsaa, at min Fader, om han kunde se mig nu, vilde om end ikke føle Stolthed over mig — det er der jo ingen Grund til, og han var heller ikke anlagt for det — dog se, at han ikke behøvede at skamme sig over sin Søns Gerning. Jeg mener heller ikke, jeg paa noget Tidspunkt af min Gerning indtil Dato har haft noget at skamme mig over, og jeg haaber heller ikke at skulle komme dertil i Fremtiden.

At danne sig en Forestilling om,